

## Arrest

**nr. 313 792 van 1 oktober 2024**  
**in de zaak RvV X / XI**

**Inzake: X - X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI**  
**Rue Lucien Defays 24-26**  
**4800 VERVIERS**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 december 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. WALDMANN *loco* advocaat N. EL JANATI.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

1.1. Verzoekster (A. N.) en verzoeker (A. S.), die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen in september 2023 en hebben op 28 september 2023 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 6 oktober 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekers werden door het CGVS gehoord op 21 november 2023.

1.3. Op 30 november 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van de verzoeken omdat verzoekers internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat. Deze beslissingen werden verzoekers op 5 december 2023 bij aangetekende brief ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

#### *A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen beschikt u over de Syrische nationaliteit. U bent op (...) geboren in Saraqeb in de provincie Edlib, maar u bent opgegroeid in Homs. U bent nooit naar school gegaan en kan dus niet lezen of schrijven. U bent als kind beginnen werken, eerst in een restaurant en vervolgens in een kippenslachterij. Dit laatste bent u blijven doen tot uw vertrek uit Syrië.*

*In 2006 huwde u met A. (...) N. (...) (CG: (...) en O.V.nr.: (...)). Jullie hebben samen drie kinderen: O. (...) ((...)), S. (...) ((...)) en A. (...) ((...)). In 2012 vluchtten jullie uit Syrië omwille van de burgeroorlog. Jullie zouden eerst één jaar in Libanon hebben gezeten, vervolgens naar Egypte gereisd zijn, vervolgens teruggekeerd naar Libanon, waar jullie deze keer ongeveer drie maanden verbleven, om hierna verder door te reizen naar Algerije, waar jullie dan ongeveer zes tot zeven maanden zijn gebleven. Hierna zouden jullie teruggekeerd zijn naar Libanon, waar jullie ook ongeveer een half jaar zouden gebleven zijn. Hierna zouden jullie terug naar Algerije gereisd zijn waar jullie deze keer ongeveer één jaar zijn gebleven. Na dit jaar zouden jullie terug naar Libanon gekeerd zijn. U en uw familie zouden vervolgens samen met uw moeder, twee zussen en uw minderbegaafde broer naar Mauretanië zijn gereisd. Na een verblijf van ongeveer veertig dagen in Mauretanië zouden jullie vervolgens naar Algerije en hierna naar Marokko gereisd zijn, waar jullie zich in de stad Nador vestigden. Vanuit Nador zouden jullie vervolgens naar Melilla gegaan zijn waar u op 25 mei 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende en uw echtgenote op 11 april 2016. Op 15 september 2016 werd jullie internationale bescherming toegekend door Spanje.*

*Jullie zouden een veertigtal dagen Melilla hebben verbleven en vervolgens nog enkele weken in Madrid bij familie van u hebben geloged, om dan naar Frankrijk te reizen waar jullie vanaf dan onafgebroken zijn gebleven op enkele familiebezoeken en vakanties in Spanje na. Op 26 september 2017 en op 21 augustus 2019 dienden jullie in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in. Uw echtgenote diende in Frankrijk ook nog op 26 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Al deze aanvragen in Frankrijk werden afgewezen. In september 2023 reisden jullie vanuit Frankrijk naar België, waar jullie op 28 september 2023 een verzoek om internationale bescherming indienden.*

*Ter staving van dit verzoek legden jullie de volgende documenten voor: een kopij van uw paspoort, de originele paspoorten van uw echtgenote en van jullie zoon O. (...), de originele geboorteakte van uw dochter S. (...) in Frankrijk en de originele geboorteakte van uw dochter A. (...) in Spanje.*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.*

*Uit de elementen die voorhanden zijn [zie notities persoonlijk onderhoud, p.2 en zie ook EURODAC SEARCH RESULT, toegevoegd aan het administratief dossier], blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje. Deze vaststelling wordt door u noch door uw echtgenote betwist.*

*In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.*

*De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen,*

doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt nauwelijks persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Spanje te weerleggen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw moeilijke gezinssituatie, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

De vaststelling dat u slechts bijzonder kort in Spanje bleef, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden.

De vaststelling dat u duidelijk beschikte over een netwerk en middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, getuigt overigens van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

U verklaarde in dit verband niet van Spanje te houden en er daarom niet lang te hebben verbleven. U oordeelde dat er weinig werk voorhanden was, dat u daar geen huisvesting ter beschikking kreeg, dat uw kinderen niet naar school konden gaan en dat u geen medische steun kreeg. Even later gaf u evenwel toe

*dat er u wel degelijk huisvesting en een integratietraject werd aangeboden door een opvangorganisatie, maar dat u hiervan afstand had gedaan omdat u niet wilde ondergebracht worden in een opvangcentrum in Malaga op een afgelegen plek, waar jullie bovendien zouden moeten samenwonen met alleenstaande mannen. U voegde eraan toe dat u in die periode familie had in Madrid die hadden aangeboden om voorlopig bij hen te komen inwonen, iets wat jullie ook effectief hebben gedaan voor een twintigtal dagen. Hierna zouden jullie naar Frankrijk zijn verhuisd omdat jullie in dit land meer familie hadden wonen en jullie zich eerder daar wilden vestigen dan in Spanje.*

*U werd erop gewezen dat u aldus maar twintig dagen in Madrid heeft gewoond om vanaf dan definitief naar Frankrijk te zijn verhuisd en dat dit niet getuigt van een oprechte intentie om u in de Spaanse maatschappij te integreren. U antwoordde hierop dat in de periode die hierop volgde u toch nog geregeld naar Spanje op familiebezoek bent gegaan of om vakantie te nemen en dat u in deze korte periodes dan telkens op zoek bent gegaan naar werk of huisvesting, wat evenwel niet tot resultaat heeft geleid. U werd erop gewezen dat de zoektocht naar werk of naar huisvesting een meer volgehouden inspanning vereist dan de inspanning die u leverde tijdens een kort familiebezoek of tijdens een vakantie. U antwoordde hierop dat u helemaal niet in Spanje wilde blijven aangezien u niet van dit land houdt (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 68-85). Deze laatste reden kan echter geenszins weerhouden worden.*

*In ditzelfde verband liet uw echtgenote optekenen dat jullie nooit concrete stappen hebben ondernomen om een woning te vinden in Spanje, om werk te zoeken in Spanje of om jullie kinderen in een school in te schrijven. Toen zij erop werd gewezen dat aldus duidelijk bleek dat jullie geen enkele poging hebben ondernomen om jullie te integreren in de Spaanse maatschappij, gaf zij dit toe en verklaarde zij dat jullie enkel jullie familieleden hebben gevolgd die bijna allemaal in Frankrijk verblijven (zie notities persoonlijk onderhoud (...), vragen 50-54).*

*Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.*

*De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens, die van uw echtgenote en jullie kinderen. Deze zaken staan hier niet ter discussie.*

#### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."*

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen beschikt u over de Syrische nationaliteit en bent u op (...) geboren in Homs waar u ook bent opgegroeid. U bent tot ongeveer uw dertien naar school gegaan. U bent in 2006 gehuwd met A. (...) S. (...) (CG: (...) en O.V.nr: (...)).*

*U baseert zich op dezelfde feiten als die van uw echtgenoot. In zijn hoofde werd volgende feitenrelaas opgetekend.*

*"(...)"*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*U baseert zich op dezelfde feiten als die van uw echtgenoot. In zijn hoofde werd volgende weigeringsbeslissing genomen:*

*"(...)"*

#### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”*

Het feitenrelaas en de motivering ten aanzien van verzoekster is identiek aan deze zoals weergegeven onder punt 1.3.1.

## 2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

## 3. Over de gegrondheid van het beroep

### 3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 A), lid 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6, § 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van de artikelen 13, 15 en 17 tot en met 19 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, van de artikelen 4 en 20.5 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van verleende bescherming, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

### 3.2. Stukken

#### 3.2.1. Verzoekers voegen volgende stukken toe bij het verzoekschrift:

- Infomigrants *“En Espagne les droits des migrants sont bafoués”* van 18 januari 2019 (stuk 2);
- Migreurop *“L’Espagne ‘terreur d’accueil’?”* van 25 september 2018 (stuk 3);
- Amnesty International *“Jaarrapport 2017/18”* (stuk 4);
- AIDA Rapport *“Update March 19”* (stuk 5);
- AIDA Rapport *“Update 2023”* (stuk 6);
- een verwijzing naar de Spaanse wet van 30/12/2009 betreffende het recht op asiel en de subsidiaire beschermingsstatus (stuk 7);
- AIDA *“Asylum in Europe”* van april 2022 (stuk 8).

3.2.2. Op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, dat hem toelaat om bescheiden en inlichtingen omtrent de zaken waarover hij zich heeft uit te spreken door de partijen te doen overleggen, heeft de Raad bij beschikking van 8 mei 2024 de partijen gevraagd om actuele landeninformatie voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Spanje.

Op 8 mei 2024 maakt de commissaris-generaal volgende inlichtingen over:

- AIDA/ECRE "Country Report: Spain 2022" van 22 mei 2023.

Hieraan wordt het volgende toegevoegd:

*"Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Spanje, is verwerende partij van oordeel dat algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Spanje waarop verwerende partij acht mag slaan, op zich niet toelaten om te concluderen dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verwerende partij heeft evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin. Verwerende partij stelt vast dat uit de bestreden beslissing genoegzaam kan blijken dat verzoekende partij niet tegemoetkomt aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en daaraan verbonden cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Europees Hof van Justitie. Verwerende partij verwijst hiertoe naar het geheel van de overwegingen in de genomen beslissing, waarin wordt volhard".*

3.2.3. Op 29 juli 2024 leggen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij verwijzen naar het arrest nummer 307 078 van 23 mei 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin een beslissing van de commissaris-generaal werd vernietigd.

3.3. Waar verzoekers in het verzoekschrift vragen om bevestiging van hun vluchtelingenstatus, wijst de Raad er op dat zij hiervoor gebruik dienen te maken van de daartoe voorziene procedure. De bevoegdheid van de Raad in huidige procedure, met name het beroep tegen een beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard, laat ter zake immers niet toe tot een dergelijke beoordeling over te gaan. De verwijzing naar de artikelen in dit verband is niet ter zake dienend.

Verzoekers verwijzen ook naar de wetsbepalingen die gelden voor verzoekers om internationale bescherming waarvan het verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat zij in een veilig derde land zullen worden toegelaten. De Raad merkt op dat verzoekers niet zomaar naar analogie naar deze bepalingen kunnen verwijzen, nu zij reeds in het bezit zijn van een internationale beschermingsstatus toegekend door een andere lidstaat van de Europese Unie. Hun situatie kan hiermee niet worden gelijkgesteld. De verwijzing naar de artikelen in dit verband is niet ter zake dienend.

3.4. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

In de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

- (i) verzoekers genieten reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje en halen onvoldoende concrete elementen aan die de niet-ontvankelijkheid van hun verzoek in de weg staan;
- (ii) een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd kunnen worden op verschillende vlakken, zonder persoonlijke ervaringen aan te halen om dit te concretiseren, volstaat niet om het vermoeden te weerleggen met betrekking tot de eerbiediging van hun grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Spanje; de mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid omwille van de moeilijke gezinssituatie doen hieraan geen afbreuk;
- (iii) dat verzoekers slechts bijzonder kort in Spanje zijn gebleven, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in een andere lidstaat uit te bouwen en er hun rechten te doen gelden; verzoekers beschikten over een netwerk en middelen om hun vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden;
- (iv) uit hun verklaringen en hun gedrag blijkt dat moet worden besloten dat zij het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd wordt, niet weerleggen; er zijn geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 54/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op hun specifieke omstandigheden in de weg staan;
- (v) verzoekers leggen geen documenten neer die tot een andere conclusie leiden.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen houdend niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat), op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekers, die internationale bescherming genieten in Spanje, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat verzoekers er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan de status van verzoekers een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekers er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoekers toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU lidstaat verleend werd, *in casu* Spanje, te weerleggen.

Dit kunnen verzoekers slechts door concreet aan te tonen dat de door Spanje geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Spanje sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers' terugkeer naar Spanje tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekers niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Spanje verleend werden, te weerleggen.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoekers niet aantonen dat de bescherming die hen in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekers een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Spanje.

3.6. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers een internationale beschermingsstatus ontvangen hebben in Spanje.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat in de bestreden beslissingen niet wordt gepreciseerd of hun verblijfsvergunning nog geldig is. Ze verwijzen in hun verzoekschrift naar het AIDA-rapport van 2017/2018 inzake de beëindiging van een verblijfsvergunning en naar artikel 42 van de Spaanse Asielwet waarin de gevallen worden opgesomd betreffende de beëindiging van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Zij verwijzen in hun aanvullende nota naar een arrest van de Raad (aanvullende nota d.d. 29 juli 2024, stuk 1) waarin de gevolgen met betrekking tot de uitoefening van de rechten van de verzoeker naar aanleiding van het verstrijken van een verblijfsvergunning aan de orde worden gesteld alsook waarin wordt verwezen naar Spaanse wetgeving inzake de beëindiging van de subsidiaire beschermingsstatus van personen die zich in een ander land hebben gevestigd.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in Spanje op 11 april 2016 een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend en dat hen op 15 september 2016 internationale bescherming werd toegekend (Eurodac Marked Hit van 28 september 2023; AD CGVS, map 7+B documenten DVZ, verklaring DVZ verzoeker + verzoekster, d.d. 4 oktober 2023, vragen 23 en 27; AD CGVS, map 7+B documenten DVZ, Eurodac Marked Record van 29 september 2023).

De Raad wijst er voorts op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoekers brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zij Spanje hebben verlaten of dat zij niet in het bezit zijn van hun verblijfsvergunningen, kan niet worden afgeleid dat verzoekers er niet langer over internationale bescherming beschikken. Indien verzoekers van mening zijn dat er een einde zou zijn gesteld aan hun verblijfsstatuut of vragen hebben bij de geldigheid van de documenten, komt het hen toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen of stellen dat er geen garantie is dat zij bij terugkeer nog internationale bescherming genieten, volstaat niet. Verzoekers brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Louter verwijzen naar het AIDA-rapport waar de verschillende redenen voor de beëindiging van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus worden opgesomd, die *a priori* niet van toepassing zijn op verzoekers, volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoekers andere stappen hebben genomen om de nodige informatie te verkrijgen.

Een loutere verwijzing naar rechtspraak van de Raad volstaat evenmin om afbreuk te doen aan het voorgaande, te meer de rechtspraak van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft. De Raad wijst erop dat de appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Spanje gebeurt in het kader van de individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat hun internationale beschermingsstatus in Spanje nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekers niet zouden kunnen terugkeren naar Spanje en dat zij er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zouden (kunnen) genieten.

3.7. Vervolgens wijst de Raad erop dat het aan de begunstigden van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming hebben bekomen, door er onder meer werk te vinden, onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit de verklaringen en gedragingen van verzoekers, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. De houding en het handelen van verzoekers duiden er op dat zij geenszins van plan waren om in Spanje een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen, gezien zij



Spanje na vier maanden (in opvangcentra in Melilla en Malaga) en twintig dagen (bij familieleden in Madrid) verlaten hebben. Volledigheidshalve dient gewezen te worden op verzoeksters verklaringen waar zij stelt dat, wanneer gewezen werd op hun beperkte inspanningen in de zoektocht naar werk en huisvesting, zij en haar gezin niet in Spanje wilden blijven (CGVS verzoekster, vragen 68-85).

Vervolgens maken verzoekers niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid waren om onder meer tewerkstelling of andere ondersteuning te kunnen krijgen in Spanje. Het komt in dit verband bovendien hen toe om de middelen die het recht en hun status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantonen. Zij tonen niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput zoals door de commissaris-generaal terdege wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen. Zo wordt het volgende vastgesteld: *"U oordeelde dat er weinig werk voorhanden was, dat u daar geen huisvesting ter beschikking kreeg, dat uw kinderen niet naar school konden gaan en dat u geen medische steun kreeg. Even later gaf u evenwel toe dat er u wel degelijk huisvesting en een integratietraject werd aangeboden door een opvangorganisatie, maar dat u hiervan afstand had gedaan omdat u niet wilde ondergebracht worden in een opvangcentrum in Malaga op een afgelegen plek, waar jullie bovendien zouden moeten samenwonen met alleenstaande mannen."* Zo kan geenszins gesteld worden dat de Spaanse autoriteiten de rechten van verzoekers niet zouden geëerbiedigd hebben. Verder tonen verzoekers niet aan dat de Spaanse autoriteiten verzaakt hebben aan hun plicht verzoekers de nodige ondersteuning te bieden om hen zo op weg te zetten naar integratie in de Spaanse samenleving. Door louter te stellen dat zij geen woning of werk konden vinden en te wijzen op de opvangproblematiek in het land, kan bovendien niet worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de Spaanse autoriteiten geen werk of huisvesting zouden hebben gevonden, noch dat zij door de onverschilligheid van de Spaanse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zouden zijn geweest van overheidssteun, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij zij niet in staat waren om te voorzien in de meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zouden hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zouden brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Bovendien gaven verzoekers toe dat hen een integratietraject werd aangeboden door een opvangorganisatie, maar dat zij dit hebben afgewezen omdat zij niet op een bepaalde plaats gehuisvest wilden zijn (CGVS verzoeker, vraag 75). Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat zij enkel pogingen ondernamen om werk of huisvesting te zoeken wanneer zij vanuit Frankrijk telkens voor een korte periode naar Spanje gingen om familieleden te bezoeken of daar op vakantie te gaan (CGVS verzoeker, vragen 64 en 81). Verzoekster geeft immers zelf toe dat zij nooit concrete stappen hebben ondernomen om een woning te vinden, werk te zoeken of de kinderen in een school in te schrijven (CGVS verzoekster, vragen 68-85).

Verzoekers verwijzen in voorliggend verzoekschrift naar landeninformatie die stelt dat de Spaanse overheid te kort schiet in de opvang en opvolging van vreemdelingen aan wie de internationale beschermingsstatus werd toegekend, zowel op vlak van huisvesting als tewerkstelling. Daar uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, volstaat een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Spanje evenwel niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Spanje buiten hun wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoekers in gebreke blijven. In de bestreden beslissingen wordt terdege onderstreept dat verzoekers wat hun situatie als statushouders in Spanje betreft, geen concrete ervaringen doet gelden, temeer zij zelf aangeven dat zij nooit de intentie hadden om in Spanje te blijven.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Spanje. Het zich verder op zeer algemene wijze aanmeten van kwetsbare profielen als een gezin met drie minderjarige kinderen, weet niet te overtuigen. Het komt verzoekers toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Spanje.

Waar verzoekers in voorliggend verzoekschrift nog wijzen op de psychologische problemen van hun zoon A. en de toegang tot de gezondheidszorg, merkt de commissaris-generaal terdege op dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in zijn hoofdte kan worden afgeleid en dat zij geen attesten neerleggen te ondersteuning van deze psychologische problemen. Nergens uit blijkt en verzoekers tonen niet aan dat hun zoon in Spanje geen toegang zou hebben tot de nodige psychologische ondersteuning, indien zijn problemen zouden aanhouden.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekers voor de bevalling van hun jongste dochter net vanuit Frankrijk naar Spanje terugkeerden en dat zij daar werd geboren (CGVS verzoekster, vraag 16). Verzoekers tonen dan ook niet concreet aan en maken niet aannemelijk dat zij in Spanje, dit mogelijks met de hulp van de Spaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot of zouden kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Waar verzoekers in het verzoekschrift nog verwijzen naar arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* is gebeurd.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Spanje, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers als begunstigten van internationale bescherming in Spanje buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekers in gebreke blijven.

Gelet op het voorgaande maken verzoekers niet aannemelijk dat zij bij terugkeer verhinderd zouden zijn hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Spanje. Hierbij kan er nog op gewezen worden dat er verscheidene aanwijzingen zijn die wijzen op een zekere zelfredzaamheid van verzoekers en sociaal netwerk in Europa om op terug te vallen. Zo konden verzoekers meermaals naar verschillende Europese landen reizen waar familieleden wonen, en besloten ze meerdere keren terug te keren naar Spanje om familieleden te bezoeken en waarbij ze konden verblijven of om op vakantie te gaan (CGVS verzoeker, vragen 49-67; CGVS verzoekster, vragen 30-43).

3.8. Gelet op het voorgaande kunnen verzoekers niet worden gevolgd in zoverre zij in het verzoekschrift stellen dat er geen individuele beoordeling van hun zaak is gebeurd of dat geen rekening zou zijn gehouden met hun persoonlijke situatie.

3.9. De Raad wijst er nog op dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Spanje, betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Spaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Spaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Verzoekers kunnen dus niet in alle redelijkheid stellen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Verzoekers tonen niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Spanje in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Spanje moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard die niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien hebben verzoekers evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich niet langer onder de internationale bescherming die hen in Spanje werd verleend, kunnen stellen.

Waar verzoekers menen dat de commissaris-generaal geen individueel, onpartijdig en objectieve analyse heeft gemaakt, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige

vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad in het verzoekschrift is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

3.10. De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Spanje zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekers *in concreto* aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Spanje.

3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekers werden gehoord, de kans kregen om hun vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en een beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

3.12. Derhalve brengen verzoekers geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op hun specifieke omstandigheden verhinderen. Verzoekers' beschermingsverzoeken dienen dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. X; RvS 20 november 2014, nr. X en RvS 23 mei 2017, nr. X). Waar de beschermingsverzoeken van verzoekers niet-ontvankelijk zijn omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kunnen beroepen op hun beschermingsstatus in Spanje, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

3.13. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vierentwintig door:

|              |                                                 |
|--------------|-------------------------------------------------|
| A. DE SMET,  | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| M. DENYS,    | griffier.                                       |
| De griffier, | De voorzitter,                                  |

